

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 134/13
Luxemburg, 17 octombrie 2013

Hotărârea în cauza C-218/12
Lokman Emrek/Vlado Sabranovic

Curtea precizează întinderea protecției consumatorilor în vânzările transfrontaliere

Un consumator poate chema în judecată în fața instanțelor naționale profesionistul străin cu care a încheiat un contract atunci când este stabilit că acesta și-a direcționat activitățile spre statul consumatorului, chiar dacă mijlocul utilizat pentru a-și direcționa astfel activitățile nu s-a aflat la originea încheierii contractului

Regulamentul nr. 44/2001 stabilește competența instanțelor în materie civilă și comercială. Principiul de bază este că instanțele competente sunt cele din statul membru în care este domiciliat pârâtul. Totuși, în anumite cazuri, pârâtul poate fi chemat în judecată în fața instanțelor din alt stat membru. Astfel, în cazul contractelor încheiate cu consumatorii, consumatorul poate alege de asemenea să introducă o acțiune în fața instanței de la locul domiciliului său în cazul în care sunt îndeplinite două condiții. Pe de o parte, profesionistul trebuie să își desfășoare activitățile comerciale sau profesionale în statul membru în care locuiește consumatorul sau să își direcționeze activitățile, prin orice mijloc (de exemplu prin internet) spre acest stat membru², și pe de altă parte, contractul în litigiu trebuie să intre în sfera acestor activități.

Domnul Sabranovic comercializează vehicule de ocazie la Spicheren (Franța), un oraș situat în apropiere de frontiera germană. Acesta deținea și un site internet pe care erau menționate numere de telefon franceze și un număr de telefon mobil german, cu prefixele internaționale respective. Domnul Emrek, care locuiește la Saarbrücken (Germania), a aflat prin intermediul unor cunoscuți (iar nu prin intermediul site-ului internet) despre existența întreprinderii domnului Sabranovic, s-a deplasat la sediul acesteia și a cumpărat un vehicul de ocazie.

Ulterior, domnul Emrek a formulat împotriva domnului Sabranovic cereri în materie de garanție la Amtsgericht Saarbrücken (tribunalul cantonal). Domnul Emrek a considerat că în temeiul Regulamentului nr. 44/2001, această instanță era competentă să judece o astfel de acțiune. Astfel, din modul în care este conceput site-ul internet al domnului Sabranovic ar rezulta că activitatea comercială a acestuia din urmă este direcționată și spre Germania. Or, tribunalul cantonal a respins acțiunea ca fiind inadmisibilă, întrucât nu împărtășea această opinie.

Landgericht Saarbrücken (tribunalul regional), sesizat cu apel de domnul Emrek, consideră în schimb că activitatea domnului Sabranovic era direcționată spre Germania. Totuși, ridică problema dacă în speță trebuie să existe o legătură de cauzalitate între mijlocul folosit pentru direcționarea activității comerciale spre statul membru de domiciliu al consumatorului, respectiv site-ul internet, și încheierea contractului cu acest consumator.

Curtea de Justiție constată mai întâi că textul în sine al regulamentului nu prevede în mod explicit existența unei astfel de legături de cauzalitate. În plus, Curtea a statuat deja că condiția esențială de care depinde aplicarea dispoziției în cauză³ este cea legată de activitatea comercială sau profesională direcționată spre statul de domiciliu al consumatorului, pe care Landgericht o consideră îndeplinită.

¹ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 12, 16.1. 2001., p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74)

² Sau spre mai multe state, printre care statul membru de domiciliu al consumatorului.

³ Articolul 15 alineatul (1) litera (c).

În al doilea rând, Curtea consideră că adăugarea unei astfel de condiții privind existența unei legături de cauzalitate, neprevăzută de regulament, ar fi contrară obiectivului urmărit, respectiv cel al protecției consumatorilor, care sunt considerați părți defavorizate în contractele încheiate de aceștia din urmă cu un profesionist. Astfel, cerința consultării prealabile a unui site internet de către consumator poate genera probleme de probă, în special în cazul în care contractul, precum în cauza principală, nu a fost încheiat la distanță prin intermediul aceluiași site. Dificultățile legate de proba existenței unei legături de cauzalitate ar putea să descurajeze consumatorii să sesizeze instanțele naționale de la domiciliul lor și ar diminua protecția consumatorilor urmărită prin regulament.

Curtea răspunde așadar că regulamentul **nu impune existența unei legături de cauzalitate** între mijlocul folosit pentru direcționarea activității comerciale sau profesionale spre statul membru de domiciliu al consumatorului, respectiv un site internet, și încheierea contractului cu acest consumator.

Totuși, **deși legătura de cauzalitate menționată nu este o condiție, aceasta poate constitui însă un indiciu care poate fi luat în considerare de instanța națională** pentru a stabili dacă activitatea este direcționată efectiv spre statul membru în care își are domiciliul consumatorul.

Curtea amintește că în jurisprudența sa anterioară⁴ a stabilit o listă neexhaustivă de indicii cu ajutorul cărora o instanță națională poate aprecia dacă este îndeplinită condiția esențială a activității comerciale direcționate către statul membru de domiciliu al consumatorului. Printre aceste indicii figurează „*contactarea la distanță*” și „*încheierea unui contract de consum la distanță*”, care sunt de natură a stabili că respectivul contract este aferent unei activități direcționate spre statul membru de domiciliu al consumatorului.

Curtea concluzionează că revine instanței de trimitere să efectueze o apreciere globală a împrejurărilor în care contractul de consum în discuție a fost încheiat pentru a decide dacă, în funcție de existența sau de inexistența indicilor care figurează sau nu figurează în lista neexhaustivă stabilită de Curte, competența specială, avantajoasă pentru consumatori, este aplicabilă.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

⁴ Hotărârea Curții din 7 decembrie 2010, Pammer și Hotel Alpenhof C-585/08 și C-144/09 (a se vedea de asemenea CP nr. 118/10), și Hotărârea Curții din 6 septembrie 2012, Mühlleitner, C-190/11 (a se vedea de asemenea CP nr. 113/12).